

**[Undervisnings- og forskningsministeren]**

Er dette ikke netop et eksempel på bureaukratisk detailstyring, det, der blev kritiseret under forespørgselsdebatten, og som vi blev enige om at komme væk fra? Vil vi ikke med dette forslag igen fjerne lidt af institutionernes selvforvaltning og mulighed for prioritering af indsatsen?

Jeg har megen sympati for voksenuddannelsen og folkeoplysningen, og jeg er også enig i, at der kan være behov for forskning på disse områder, men prioriteringen må ske på et mere forsvarligt grundlag. Vi kan ikke tage stilling til alle disse ønsker om forskning enkeltvis. Det, at et emne er vigtigt, betyder ikke altid, at der med det samme skal afsættes yderligere ressourcer. Vi må også have lov til en gang imellem at spørge: Får vi tilstrækkeligt ud af de midler, vi allerede har? Og hvordan med andre forskningsformål? Kan de ikke være lige så vigtige eller vigtigere? Er prioriteringen på institutionerne rigtig? Set i dette perspektiv synes jeg ikke forslaget er tilstrækkelig oplyst, og jeg synes ikke, at det vil være rimeligt at træffe en beslutning, som binder mig til at udarbejde en handlingsplan.

Det er naturligvis ikke så let at danne sig et indtryk af, hvor mange forskere der i øjeblikket har mulighed for at gå ind i forskning på dette felt. Men selv om man foretager en endog ret snæver afgrænsning, så vil der efter min vurdering være imellem 25 og 50 årsværk, som allerede nu ville kunne sættes ind. Disse forskere er som nævnt i forslaget integreret i veletablerede institutter på såvel undervisningssiden som på sektorforskningssiden. Hvis man dertil lægger de såkaldte fagdidaktiske forskningsårsværk, vil man komme op på et endnu større tal.

Naturligvis er disse forskere langt fra alle sammen beskæftiget med forskning i voksenuddannelse og folkeoplysning, men hvis behovene er så indlysende, som det fremtræder af forslaget, så er der en ganske betydelig stab, som vil kunne gå i gang inden for de gældende bevillinger med disse opgaver.

Spørgsmålet er, i hvilken udstrækning man faktisk har prioriteret sine ressourcer rigtigt. Det er jo altid let at undgå at skulle prioritere ved at bede om flere penge, men det er netop den slags nemme løsninger, vi må prøve at komme bort fra i forskningspolitikken.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at det er ikke mere end fem år siden, at et større ud-

dannelsesinitiativ under det humanistiske og det samfundsvidenskabelige forskningsråd blev afsluttet. Man stillede fra de to forskningsråds side særlige midler, ca. 10 mio. kr., til rådighed for at stimulere uddannelsesforskningen over en bred fond. Ca. 1 1/2 mio. kr. er blevet anvendt på voksenuddannelsesområdet.

Ligeledes har der fra det samfundsvidenskabelige forskningsråd gennem en årrække været stillet betydelige midler til rådighed for arbejdsløshedsforskningen. Det førte til et digert trebindsværk, som jeg har stående på mit kontor. På den baggrund har der vist været ganske gode muligheder for kvalitetsforskning inden for dette område.

Lad mig om de enkelte punkter i handlingsplanen fremføre følgende:

For så vidt angår tilførelse af øremærkede bevillinger på 5 mio. kr. om året til grundforskningen savner jeg en anvisning på, hvor disse midler skal tages fra. Det er da muligt, at forskningsrådene er villige til igen at gå ind og afsætte særlige midler til dette område, men det må blive deres afgørelse.

For så vidt angår øvrige programmidler har regeringen jo netop udsendt sin strategiplan for 1990-93 og deri angivet sine prioriteringer. Naturligvis vil der ved revision af planen kunne komme nye overvejelser ind, men så må der foreligge et fyldestgørende grundlag for det.

Vi kunne måske starte med at få belyst, om vi får tilstrækkeligt med resultater for de midler, der er afsat til området. Dagsordenen fra den forskningspolitiske debat i marts måned anbefalede, at vi benytter os mere af faglige evalueringer. Det kunne da godt tænkes, at der ville komme interessante resultater eller muligheder for dagen ved at lade området gennemlyse uden på forhånd at stille flere penge i udsigt.

En sådan opgave kunne det forskningspolitiske råd måske være behjælpelig med, hvis der i Folketinget er interesse for at sende rådet en henvendelse. Men også når det gælder det forskningspolitiske råd, vil jeg anbefale, at man så vidt muligt lader rådet selv tilrettelægge sit arbejde, så man ikke gang på gang skal have hilsner fra minister og Folketing om, hvad der nu ønskes opprioriteret på bekostning af noget andet.

Med hensyn til den anvendelsesorienterede forskning vil jeg sige, at det for så vidt er en sympatisk tanke, at man i forbindelse med stør-